

Τα μάτια που νοσταλγήσα...

Μαρία Πέττα

Η Μαρία Πέττα ζει στην Κύπρο. Είναι παντρεμένη και έχει δύο παιδιά. Η αγάπη της για το γραπτό λόγο και το βιβλίο είναι παλιά, σταθερή και απεριόριστη.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΒΙΒΛΙΟΥ

Το βιβλίο “Τα μάτια που νοστάλησα” της Μαρίας Πέττα αναφέρεται σε δύο δίδυμες αδερφές, την Χλόη και την Έρη, που είναι πολύ δεμένες και αγαπημένες η μια με την άλλη. Αντιμετωπίζουν μαζί όλες τις δυσκολίες της ζωής κρατώντας μυστικά μέχρι το θάνατο. Η μία θυσιάζει τη μισή ζωή της για χάρη της άλλης, περνάει πολύ δύσκολα, βιώνει άθλιες καταστάσεις, όλοι τη μισούν, τη χλευάζουν και κανείς δεν στέκεται δίπλα της. Στο τέλος όμως θα καταφέρει να δικαιωθεί και θα ζήσει αξιοπρεπή ζωή με αγάπη και ηρεμία.

Ευχαριστούμε για το χρόνο σας...

- Παναγιώτης Παρίσης
- Ευαγγελία Γωνιανάκη

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕΤΡΑΕΙ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Συγγραφέας

Μενέλαος Λουντέμης

Βιογραφικό

Ήταν το μοναδικό αγόρι από τα πέντε παιδιά του Γρηγόρη Μπαλάσογλου (που με την εγκατάσταση του στην Ελλάδα έγινε Βαλασιάδης) και της Δόμνας Τσουφλίδη. Πρωτοεμφανίστηκε στα ελληνικά γράμματα σε πολύ νεαρή ηλικία, δημοσιεύοντας ποιητικές συλλογές στην «Αγροτική Ιδέα» της Έδεσσας το 1927 και το 1928, τις οποίες υπέγραφε με το πραγματικό του όνομα (Τάκης Βαλασιάδης). Γύρω στο 1930 δημοσιεύει ποιήματα και διηγήματα του στο περιοδικό «Νέα Εστία». Η πρώτη φορά που χρησιμοποίησε το ψευδώνυμο του ήταν το 1934 στο διήγημα «Μια νύχτα με πολλά φώτα κάτω από μια πόλη με πολλά αστέρια». Τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Πεζογραφίας το 1938 για τη συλλογή διηγημάτων του. *Τα πλοία δεν άραξαν* και με τη *Χρυσή Δάφνη Πανευρώπης* στο Παρίσι το 1951. Επίσης, τιμήθηκε και με το βραβείο “Μενέλαου Λουντέμη” που το καθιέρωσε προς τιμήν του η Ελληνική Εταιρία Λογοτεχνών και απονέμεται κάθε χρόνο στο καλύτερο πεζογράφημα του προηγούμενου έτους. Προς τιμήν του, στο Βουκουρέστι δόθηκε το όνομα του σε δημόσιο κτίριο (*Λουντέμειο Μέγαρο*). Σύμφωνα με το Βασίλη Βασιλικό, «*θεωρείται ο πιο πολυδιαβασμένος Έλληνας έπειτα από τον Νίκο Καζαντζάκη*».

Πρόσφυγας από την Αγία Κυριακή της Γιάλοβας (Αιγιαλός) της Μικράς Ασίας μετά τον *Μεγάλο Ξεριζωμό* της Μικρασιατικής Καταστροφής, εγκαθίσταται με την οικογένεια του πρώτα στην Αίγινα, μετά στην Έδεσσα και τελικά στο χωριό Εξαπλάτανος της Πέλλας, στο οποίο έζησε από το 1923 μέχρι το 1932 που έφυγε για την Κοζάνη. Έζησε για λίγο στο κρατικό οικοτροφείο της Έδεσσας. Η οικογένεια του ήταν εύπορη, αλλά χρεοκόπησε κατά τη Μικρασιατική Καταστροφή και ο Λουντέμης αναγκάστηκε να εργαστεί σκληρά στην εφηβεία του ως λαντζιέρης, λούστρος, ψάλτης, δάσκαλος σε χωριά της Αλμωπίας, ακόμη και ως επιστάτης στα υπό κατασκευή την εποχή εκείνη, έργα του Γαλλικού ποταμού. Στην Δ΄ τάξη του - εξατάξιου τότε - Γυμνασίου «αποσύρθηκε» για πολιτικούς λόγους και απεβλήθη απ' όλα τα Γυμνάσια της χώρας. (Η στράτευσή του στην Αριστερά και η πολιτική δράση μέσα από τις γραμμές του ΚΚΕ του στοίχισε την αποβολή του απ' όλα τα γυμνάσια της χώρας.)

Μέσα από μια οδύσσεια συνεχών μετακινήσεων, από την Έδεσσα σε ένα οικοτροφείο της Κοζάνης κι από εκεί στο Βόλο, ακολουθώντας κάποιο περιφερόμενο «μπουλούκι» της εποχής, φτάνει τελικά στην Αθήνα και συνδέεται στενά με τους Κώστα Βάρναλη, Άγγελο Σικελιανό και Μιλτιάδη Μαλακάση. Ο τελευταίος θα τον βοηθήσει να διοριστεί βιβλιοθηκάριος της «Αθηναϊκής Λέσχης» το 1938 και να ανασάνει κάπως οικονομικά. Την ίδια εποχή, η φίλια του με τον καθηγητή της Φιλοσοφικής Νικόλαο Βέη, θα τον βοηθήσει να παρακολουθήσει ως ακροατής μαθήματα στη Φιλοσοφική Σχολή των Αθηνών. Θα ακολουθήσουν αρκετές συγγραφικές επιτυχίες και θα γίνει μέλος της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών, με πρόεδρο τότε τον Νίκο Καζαντζάκη.

Περίληψη

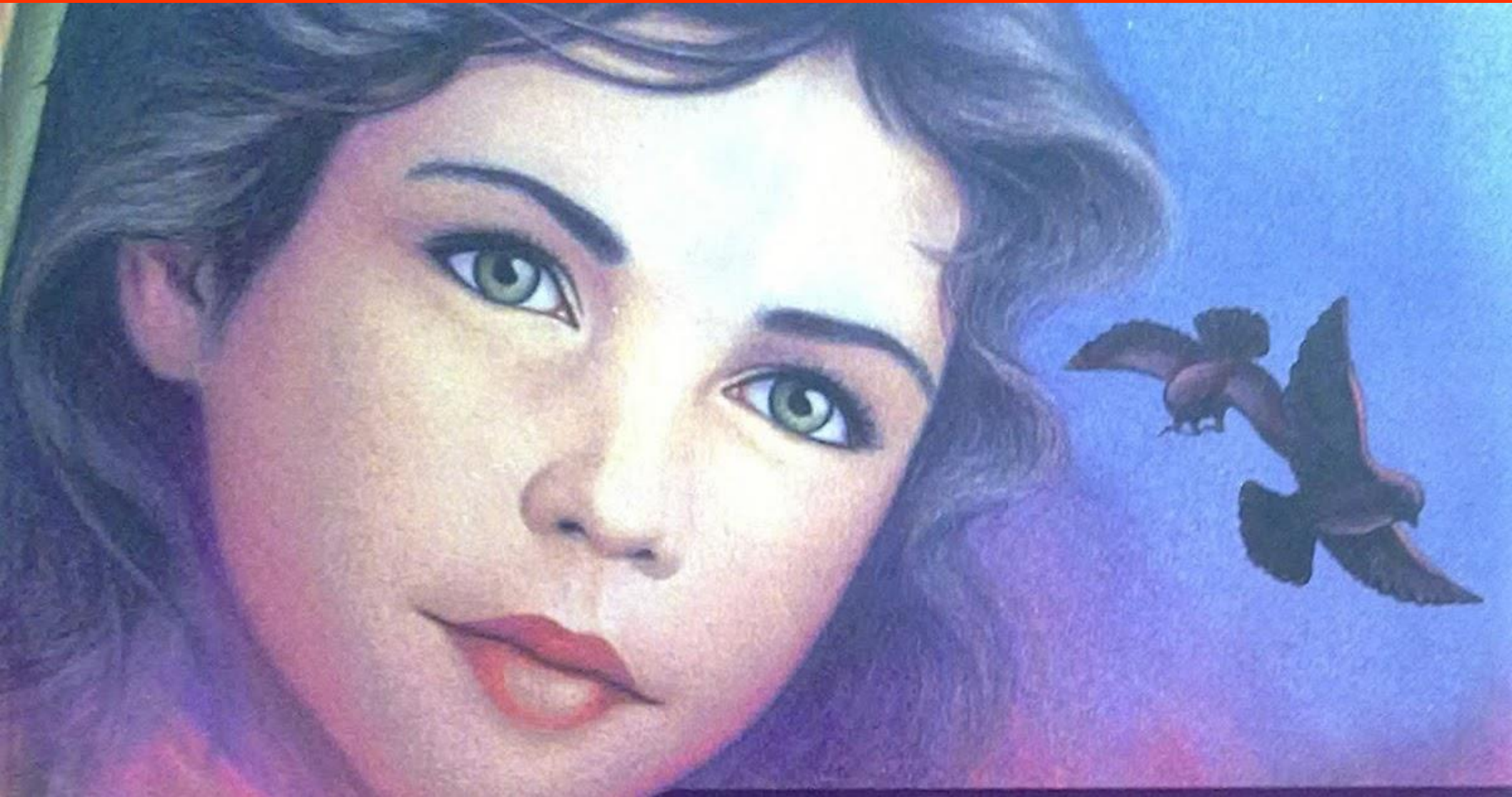
Το βιβλίο εξιστορεί την περιπέτεια του Μέλιου Καδρά - ενός φτωχού και ορφανού αγοριού: Στο χωριό του Μέλιου, το αφεντικό του, δεν τον αφήνει να μορφωθεί, διότι υποστηρίζει, πως θα του αποσπά την προσοχή από τη δουλειά. Ένας καλός δάσκαλος του χωριού, θα καταλάβει τη δίψα του παιδιού για μάθηση, και θα του δώσει, αρχικά, κάποια βιβλία. Ο Μέλιος, μοιάζει να συγκλονίζεται από τα βιβλία, όσες φορές κι αν τα διαβάσει. Η όρεξή του για μάθηση, τελικά, θα τον προδώσει στο αφεντικό, που μόλις μαθαίνει ότι ο Μέλιος ασχολείται με τα βιβλία θυμώνει πολύ και του απαγορεύει να ξανασυναντήσει τον δάσκαλο. Οι δρόμοι του παιδιού και του δάσκαλου χωρίζουν, ο Μέλιος πηγαίνει στην πόλη ολομόναχος για να πάει σχολείο. Εκεί, θα ζήσει την αδικία και το δίκιο, την αγάπη και το μίσος, την καλοσύνη και την κακία, τη φιλία και την έχθρα, αλλά ο μόνιμος συνοδοιπόρος του, σε αυτό το κακοτράχαλο ταξίδι, θα είναι πάντα το βιβλίο και η αστείρευτη δίψα του για μάθηση.

Ευχαριστούμε για την παρακολούθησή
σας!!!!

ΓΑΒΡΙΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ
ΠΑΡΙΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Η Φ. Χ. Μπαρνέτ

Η Φ. Χ. Μπαρνέτ γεννήθηκε το 1849 στο Μάντσεστερ της Αγγλίας. Ανήκε σε μια σχετικά ευκατάστατη οικογένεια με άλλα τέσσερα παιδιά. Μετά τον θάνατο του πατέρα της μετακόμισαν στην Αμερική. Παντρεύεται τον Dr. Swan Burnett και αποκτούν μαζί δυο παιδιά. Ξαναγυρνά στην Αγγλία μετά τον χωρισμό με τον πρώτο της άντρα, αλλά αποτυγχάνει κι ο δεύτερος γάμος της, και το 1890 πεθαίνει ο μεγάλος της γιος. Μετά το 1901 έζησε στις Βερμούδες και στη Λονγκ Άιλαντ, όπου και ασχολήθηκε με την κηπουρική, τη θεοσοφία και την χριστιανική επιστήμη. “Η μικρή πριγκίπισσα” κυκλοφόρησε σε μορφή βιβλίου το 1905. Η Μπαρνέτ συνέχισε να γράφει μέχρι το θάνατό της, το 1924.

Φ.Χ. ΜΠΑΡΝΕΤ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

ΑΠΟΔΟΣΗ: Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

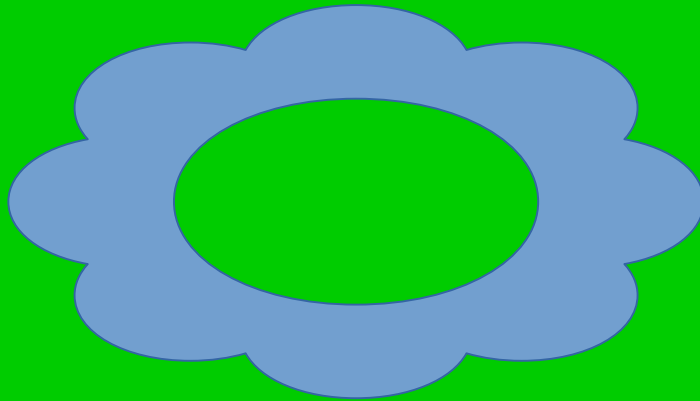

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Η συγγραφέας περιγράφει στο βιβλίο αυτό τη ζωή μιας μικρούλας Αγγλίδας, της Σάρας Κριβ, που ο πατέρας της είναι πολύ πλούσιος, αλλά επειδή υπηρετεί ως λοχαγός στις Ινδίες κι η γυναίκα του έχει πεθάνει, αναγκάζεται να κλείσει την κορούλα του εσωτερική σ' ένα παρθεναγωγείο του Λονδίνου, που το διευθύνει η μισ Μίντσιν. Τα πρώτα χρόνια η Σάρα τα ζει μέσα στην πολυτέλεια και καθώς είναι η πιο πλούσια κι ευγενική εκεί μέσα, οι συμμαθήτριάς της την αποκαλούν «Μικρή Πριγκίπισσα». Μια μέρα, όμως, η τύχη της αλλάζει ξαφνικά: ο πατέρας της χάνει την περιουσία του, πεθαίνει, κι η μικρή Σάρα χάνει την προνομιακή της θέση στο παρθεναγωγείο κι από μαθήτριά γίνεται υπηρέτρια, υποφέροντας τα βασανιστήρια της μισ Μίντσιν. Ωστόσο, η Σάρα εξακολουθεί να είναι ευγενική, να διατηρεί την αξιοπρέπειά της και να είναι μια μικρή Πριγκίπισσα ώσπου και πάλι η τύχη της αλλάζει. . .

Η «Μικρή Πριγκίπισσα», που σας προσφέρουμε σε μια θαυμάσια διασκευή του λογοτέχνη Γ. Τσουκαλά, είναι ένα από τα πιο όμορφα, τα πιο συγκινητικά και τα πιο συναρπαστικά παιδικά μυθιστορήματα. Είναι ένα βιβλίο που θα μείνει αθάνατο. Με τον πιο συναρπαστικό τρόπο δείχνει ότι τίποτα δεν αξίζει όσο η αξιοπρέπεια, η ευγένεια και η υπομονή και στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής του ανθρώπου.

Ευχαριστώ
Άρβι Σέμε

ΧΡΥΣΗΙΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Οι
δαίμονες
δεν έχουν
όνομα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Χρυσίδα Δημουλίδου

Γεννήθηκε στις 24 Ιουλίου 1957 στις Σέρρες, όπου ολοκλήρωσε τη δευτεροβάθμια εκπαίδευσή της στο Πρώτο Γυμνάσιο Θηλέων Σερρών. Αμέσως μετά την αποφοίτησή της, μετακόμισε στην Αθήνα προκειμένου να φοιτήσει στην Σχολή Αεροσυνοδών Α.Σ.Τ και προσελήφθη αμέσως από την Ολυμπιακή Αεροπορία. Παράλληλα με την δουλειά της ως αεροσυνοδός, συνεργάστηκε και σαν δημοσιογράφος στο κοσμικό περιοδικό *Discomoda*, όπου αρθρογραφούσε σε διάφορα θέματα. Στην μια της σελίδα, με τίτλο «Οι περιπέτειες της Εύας», έγραφε χρονογραφήματα με τα συμβάντα της εποχής και μια άλλη με τίτλο «Οι μεγαλύτερες disco του κόσμου», είχε συνεντεύξεις από μουσικούς παραγωγούς (Deejays), επώνυμους και θαμώνες. Τα ταξίδια που έκανε μέσα από την δουλειά της, την ενέπνευσαν αργότερα στη συγγραφή των βιβλίων της.

Περίληψη

Ο Θανάσης Βεργής χάνει τη γη κάτω από τα πόδια του όταν, τον Μάιο του 1972, η δεκατριάχρονη κόρη του Δροσιά πνίγεται στο ορμητικό ποτάμι του χωριού τους. Το σώμα της δε θα βρεθεί, παρά μόνο τα παπούτσια και η ζακέτα της. Σχεδόν έναν χρόνο αργότερα, ένα άλλο κορίτσι από το διπλανό χωριό εξαφανίζεται μυστηριωδώς· οι φήμες που κυκλοφορούν λένε πως κλέφτηκε με κάποιον που αγαπούσε τρελά. Λίγους μήνες μετά, ακόμη ένα κορίτσι από το πρώτο χωριό χάνεται αναίτια από προσώπου γης την ημέρα των γενεθλίων της. Ένας πνιγμός και δύο εξαφανίσεις στην ίδια περιοχή προκαλούν πολλά ερωτηματικά τόσο στους κατοίκους όσο και στη Χωροφυλακή που τις ψάχνει παντού, δίχως όμως απαντήσεις. Το χωριό στιγματίζεται ως καταραμένο, κι ένα σύννεφο φόβου βαραίνει τους κατοίκους του.

Είκοσι ολόκληρα χρόνια μετά τον χαμό της Δροσιάς, ένα δεκαπεντάχρονο κορίτσι βρίσκεται πνιγμένο στον ίδιο ποταμό. Η κατάρα ξαναχτυπά το χωριό. Η εξέταση του ιατροδικαστή είναι καταπέλτης. Μαζί με την υπόθεση ανοίγουν ξανά στην Αστυνομία τρεις ξεχασμένοι φάκελοι. Και τότε ξυπνούν οι δαίμονες. Γιατί αυτή τη φορά, κάποιος θα μιλήσει και θα πει αλήθειες που δε θέλει να πιστέψει κανείς. Τι συνέβη σε εκείνα τα κορίτσια που χάθηκαν; Πού πήγαν; Πού βρίσκονται τώρα;

Οι δαίμονες δεν έχουν όνομα. Έχουν όμως παρουσία και επιλέγουν ποιους θα βασανίσουν...

Βασικοί Χαρακτήρες Βιβλίου

Θανάσης Βέργης (πατέρας)

Δροσούλα(κόρη)

Κώστας (καφετζής)

Λόλιος (βοηθός Κώστα)

Ευχαριστώ

Αναστάσιος Κουζούπης

ΓΚΟΛΟ ΜΑΝ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ
ΑΠΟ ΤΟΝ
ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ
ΤΟΜΑΣ ΜΑΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΜΟΝΟΚΕΡΟΣ 3

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

TOMAS MAN

Βιογραφικό τομας μαν

- Γεννήθηκε στο Λίμπτεκ (Lübeck, εξελλ. Λυβέκκη) της Γερμανίας και ήταν Λουθηρανός, όπως ο πατέρας του, ο Τόμας Χάινριχ Μαν (Thomas Heinrich Mann). Η μητέρα του, Γιούλια ντι Σίλβα Μπρους (Julia di Silva Bruhs) από τη Βραζιλία ήταν γερμανικής καταγωγής και καθολική στο θρήσκευμα. Μετά τον θάνατο του πατέρα του το 1891 και το κλείσιμο της εταιρείας του, ο Τόμας Μαν και η οικογένειά του μετακόμισαν στο Μόναχο.

Εκεί ο Τόμας Μαν τελείωσε το γυμνάσιο και σπούδασε ιστορία, οικονομικά, ιστορία της τέχνης και λογοτεχνία. Στο Μόναχο, όπου έζησε μέχρι το 1933, ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του ως συγγραφέας, δημοσιεύοντας το πρώτο του διήγημα «Der Kleine Herr Friedmann» στο περιοδικό *Simplicissimus* το 1898. Το 1905 νυμφεύτηκε την Κάτια Πρίνγκσχαϊμ (Katia Pringsheim) και απέκτησαν έξι παιδιά (την Έρικα, τον Κλάους, τον Γκόλο, τη Μόνικα, την Ελίζαμπεθ και τον Μίχαελ), τα οποία αργότερα διακρίθηκαν στα γράμματα και στις τέχνες.

Κατά την άνοδο των Ναζί στην εξουσία στη Γερμανία το 1933, ο Τόμας Μαν με τη γυναίκα του βρίσκονταν στη Ζυρίχη. Ύστερα από προτροπή του γιου του Κλάους, δεν επέστρεψε στη Γερμανία, καθώς τα προηγούμενα χρόνια είχε ασκήσει έντονη κριτική στον Ναζισμό. Το 1936 πήρε την τσεχοσλοβακική υπηκοότητα και του αφαιρέθηκε η γερμανική. Το 1939 έφυγε για τις Η.Π.Α., όπου δίδαξε στο πανεπιστήμιο Πρίνστον και πέντε χρόνια αργότερα απέκτησε την αμερικανική υπηκοότητα. Στην Ευρώπη επέστρεψε το 1952 και εγκαταστάθηκε στο Κίλχμπεργκ (Kilchberg) κοντά στη Ζυρίχη. Πέθανε το 1955.

Κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου ο Τόμας Μαν υποστήριζε τον γερμανό αυτοκράτορα Βίλχελμ Β΄ (Wilhelm II) και ήταν αντίθετος με τον φιλελευθερισμό. Σταδιακά οι πολιτικές του θέσεις άλλαξαν, άρχισε να υποστηρίζει τον φιλελευθερισμό και τις δημοκρατικές αρχές, ενώ αργότερα εξέφρασε συμπάθεια προς τις σοσιαλιστικές ιδέες. Κατήγγειλε δημοσίως τον εθνικοσοσιαλισμό και ενεθάρρυνε την αντίσταση από την εργατική τάξη. Το 1930 έδωσε στο Βερολίνο μία διάλεξη («Έκκληση προς την λογική» - «Ein Appell an die Vernunft») με την οποία ζήτησε να συγκροτηθεί ένα κοινό μέτωπο καλλιεργημένων αστών-σοσιαλιστικής εργατικής τάξης ενάντια στη βαρβαρότητα του ναζισμού.

Έργα του

- Η ιστορία της μεγαλοαστικής οικογένειας εμπόρων της Λυβέκης Μπούντενμπροκ, από τη δημιουργία της εμπορικής φέρμας το 1830 μέχρι την εξαφάνισή της μαζί με τον τελευταίο απόγονο, τον Χάννο. Το έργο αυτό ήταν ο κύριος λόγος της βράβευσης του Μαν με το Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1929.

Königliche Hoheit (Η Αυτού Βασιλική Υψηλότης, 1909)

- Ο πρίγκιπας Κλάους Χάινριχ μέσα από τον έρωτά του για την δεσποινίδα Σπόελμαν θα γνωρίσει την καινούρια εποχή με το ανοιχτό πνεύμα και τους διευρυμένους ορίζοντες και θα ανακαλύψει το πραγματικό νόημα της ύπαρξης, απελευθερωμένος από τις αγκυλώσεις του παρελθόντος.

Der Zauberberg (Το μαγικό βουνό, 1924)

- Ένας τελειόφοιτος μηχανικός σχεδιάζει να επισκεφθεί για τρεις εβδομάδες τον ξάδερφό του, που νοσηλεύεται σε ένα σανατόριο στο Νταβός της Ελβετίας. Τελικά θα παραμείνει εκεί επτά χρόνια. Έργο που άσκησε μεγάλη επίδραση στην λογοτεχνία του 20ου αιώνα, από τις πρώτες ανιχνεύσεις της ιδρυματοποίησης.

Joseph und seine Brüder – Tetralogie (Ο Ιωσήφ και οι αδελφοί αυτού, 1933-1943, τετραλογία)

- Η γνωστή ιστορία της Βίβλου με τον τρόπο του Τόμας Μάν. Είναι η απόπειρα να ενωθούν οι πολύπτυχες εκδοχές των πραγμάτων και του κόσμου, οι διαφορετικές αφηγηματικές νόρμες-μύθος, ο θρύλος, η βιβλική ιστορία, πραγματικά περιστατικά, η ανθρωπογεωγραφία, μέσα από την προβολή ενός προσώπου. [17]

Lotte in Weimar (Η Λόττε στην Βαϊμάρη, 1939)

- Η Λόττε, η αγαπημένη του Γκαίτε στα νεανικά του χρόνια, την οποία απαθανάτισε στον Φάουστ, επισκέπτεται τη Βαϊμάρη για να ξανασυναντήσει τον Γκαίτε, ύστερα από 44 χρόνια. Doktor Faustus (Δόκτωρ Φαούστους, 1947)

Ο συνθέτης Άντριαν Λέβερκυν (Adrian Levekühh) θα έρθει σε συμφωνία με τον διάβολο ζητώντας όχι πλούτη η δόξα αλλά τη δυνατότητα πραγματοποίησης του καλλιτεχνικού του οράματος. Σε αυτό το βιβλίο ο Τόμας Μαν θα ασχοληθεί με βασικά θέματα, όπως η τέχνη, η ζωή, η αγάπη, η λαγνεία και η μουσική. Αλλά το βασικό είναι πως θα φτιάξει μια αλληγορία για την γιγάντωση του Ναζισμού στην Γερμανία, θα λοιδορήσει την ίδια την τοιχογραφία της μπουρζουαζίας που στήνει μπροστά στα μάτια μας, θα καταφερθεί εναντίον της Γερμανικότητας και ταυτόχρονα θα την υμνήσει.[18]

Der Erwählte (Ο εκλεκτός, 1951)

Με αφορμή λαϊκούς μεσαιωνικούς θρύλους ο Μαν θα στήσει την ιστορία του Γρηγόριου, που από φτωχός ψαράς γίνεται πολεμιστής και τέλος δούκας στην πατρίδα του τη Φλάνδρα. Απο εκεί θα ακολουθήσει μια πορεία μέχρι το Βατικανό και την παπική τιάρα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

ΓΕΡΟΝΤΑΡΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ

Αντουάν ντε Σαιντ-Εξυπερύ

- Αντουάν ντε Σαιντ-Εξυπερύ (29 Ιουνίου 1900 - 31 Ιουλίου 1944) ήταν Γάλλος συγγραφέας, γνωστός στο ευρύ κοινό από το βιβλίο του «Ο Μικρός Πρίγκιπας», το οποίο μεταφράστηκε σε 250 γλώσσες και έρχεται ως ένα από τα πιο πολυδιαβασμένα βιβλία στο κόσμο. Ο Εξυπερύ δεν ήταν όμως ένας διηγηματογράφος, αλλά ένας βαθύς φιλόσοφος που αποτύπωνε τη ζωή κι ανέλυε τον προορισμό της. Από την άποψη αυτή το έργο που τον χαρακτηρίζει απόλυτα είναι τα βιβλία του «Γη των Ανθρώπων» και το «Ταχυδρομείο του Νότου», που αποτελούν το απάνθισμα της φιλοσοφίας του. Αλλά το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του αφιερώθηκε στην κατάκτηση των αιθέρων της πολιτικής αεροπορίας, της οποίας είναι ιστορικά απ' τους μεγάλους προδρόμους, ήταν ηγετικός παράγων της δημιουργίας της πρώτης διεθνούς γαλλικής εμπορικής εταιρείας από την οποία ξεπήδησε η Air France, ήταν δοκιμαστής αεροπλάνων της Air France και πολέμησε στον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, στην πτώση της Γαλλίας, όπου και παρασημοφορήθηκε για να σκοτωθεί τελικά το 1944.

Η Γαλλία και οι γαλλόφωνες χώρες τιμούν με το όνομά του σωρεία δρόμων και εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Το διεθνές αεροδρόμιο της Λυών ονομάζεται Σαιντ-Εξυπερύ. Τα βιβλία του και η ζωή του έχουν γίνει θέματα περίπου 10 ταινιών, αν και μερικές από αυτές έχουν χαθεί από τις προπολεμικές ταινιοθήκες.